

Administrationen, er gaaet bort fra Kommissionsflertallets Standpunkt, der netop var dette, at det ikke gik an at overlade Afgørelsen til Administrationen, den maatte lægges hos Domstolene. Naar jeg siger Kommissionsflertallet, er det egentlig ikke rigtigt, for det er den samlede Kommission, der holder paa dette Synspunkt, at det maa være Domstolenes Synspunkt overfor de sindssyge, der maa være det afgørende.

For mit Vedkommende maa jeg ogsaa anføre et andet Tilfælde. Det forekommer mig, at det maa være Lægfolk eller Jurister, som afgør Spørgsmaalet om, hvorvidt Samfundet kan kræve Straf i det paa-gældende Tilfælde eller ej. Jeg tror, alle, der har været Medlemmer af Rigsdagen i nogen Tid, vil kunne huske en Sag, der for nogle Aar siden vakte meget Røre i hele den juridiske og hele den politiske Verden. Det drejede sig om en Mand her i København, der havde truet med at skyde en Politiebedsmand. Sagen kom for Domstolene, og efter at Retslægeraadet havde afgivet en Erklæring om, hvad Manden fejlede, blev han dømt til at tages i Forvaring i Vestre Fængsel. Han sad saa derude nogen Tid, men efterhaanden blev det mere og mere uforstaaeligt for Fængselsmyndighederne, for Inspektøren og for Lægerne, hvorfor denne Mand sad der.

De rejste derfor Spørgsmaalet overfor Fængselsdirektøren: Denne Mand er overhovedet ikke sindssyg, han er overhovedet ikke farlig, hvorfor skal han dog sidde her? Fængselsdirektøren tog Sagen op og henvendte sig til Retslægeraadet, om ikke man kunde faa denne Mand indlagt paa et Sindssygehospital til Observation i Overensstemmelse med, hvad Lægen derude sagde, og hvad Funktionærerne sagde, og hvad Fængselsinspektøren skønnede. Hvad svarede Retslægeraadet? Det svarede: Vi kender Akterne — Akterne spiller nemlig en stor Rolle i Retslægeraadet; det er det, som jeg i en Artikel har set kaldt „Papirpsykiatri“, og jeg synes, det er en glimrende Benævnelse; de kendte Akterne og vidste, at Manden havde lidt af den og den Sygdom, og for den kunde man aldrig blive helbredet, og han var farlig, og som Følge deraf kunde han ikke komme paa et Sindssygehospital, men maatte blive i Vestre Fængsel.

Daværende Folketingsmand Sabroe fik paa en eller anden Maade Nys om Sagen og tog den op, og den spillede jo i sin Tid nogen Rolle. Han henvendte sig til Fængselsdirektøren og sagde: Dette her gaar jo ikke, jeg hører fra alle Sider, at Manden overhovedet ikke er sindssyg og ikke er farlig. Fæng-

selsdirektøren tog da paa ny Sagen op, men led Nederlag, idet Retslægeraadet ikke vilde gaa med. Det blev efterhaanden noget vel utaaeligt, og saa henvendte ifølge de officielle Oplysninger Fængselsdirektøren sig til Overlægen ved Viborg Sindssygeanstalt og sagde: Saaledes ligger Situationen, vi mener ikke, Manden er sindssyg, vil De ikke tage ham over til Observation i 6 Maaneder, uanset hvad Retslægeraadet siger? Overlæge Geill gik ind paa det, og Manden kom derover og skulde være der i 6 Maaneder, men da han havde været der i 5 Maaneder, kom der en Erklæring fra Overlæge Geill, som lød paa, at Manden overhovedet ikke var sindssyg og overhovedet ikke var farlig for det offentlige, og som Følge deraf blev han selvfølgelig frigivet.

Jeg synes altsaa, det er farligt at overlade den Slags Afgørelser til Lægerne, som gaar efter de „Akter“, der foreligger. Denne Sag har i alt Fald gjort et Indtryk paa mig, da jeg læste om den, og jeg synes, det er forkert, at den Slags vigtige Afgørelser henlægges andre Steder end til Domstolene. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil stille sig meget forhandlingsvenlig paa alle de Punkter, hvor han vil drage noget bort fra Domstolene over til Administrationen, ikke blot her, men ogsaa paa flere andre Punkter, og jeg vil haabe, at vi maa faa lagt disse yderst vigtige Spørgsmaal ind under Domstolene. Den højtærede Minister har ikke blot lagt de Sager ind under Administrationen, som hidtil har hørt under denne, men han er endog gaaet videre og har udvidet Administrationens Afgørelse til at omfatte Omraader, som tidligere ikke har været henlagt under den. Det synes jeg er forkert, og vi vil være meget imod det ud fra vore almindelige Principper med Hensyn til Forholdet mellem Domstolene og Administrationen.

Det andet Spørgsmaal, jeg berørte, var Spørgsmaalet om Beruselse. Her er Forholdet jo det, at naar vedkommende handler uden Bevidsthed, bliver han straffri; har han derimod ikke handlet uden Bevidsthed, men været beruset, selvforskyldt, eller hvad man vil kalde det, faar han ikke nogen Nedsættelse i Straffen. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Justitsminister, naar han i Overensstemmelse med Goos har valgt det Standpunkt, at selvforskyldt Beruselse ikke skal medføre nogen Strafnedsættelse. Ogsaa jeg mener, det vilde være urimeligt, at en selvforskyldt Beruselse skulde være en Grund til Strafnedsættelse; overfor den tidligere Ordfører